

Република Србија
Врховни касациони суд
Прев 115/2015
19.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца В.Ф.У. у ликвидацији из П., Ф., кога заступа пуномоћник Д.Б.Ј., адвокат из Б., против туженог Б.б. а.д. у стечају из Б., ради утврђења оспореног потраживања, вредност спора 234.210,07 евра, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5194/14 од 29.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 19.11.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5194/14 од 29.01.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 3748/13 од 22.05.2014.године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев за утврђење основаности потраживања тужиоца према туженом у стечају у износу од 234.210,07 евра са 6% камате почев од 01.01.2002.године. Обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 195.780,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 5194/14 од 29.01.2015.године, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, а преиначио решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбио захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 195.780,00 динара као неоснован. Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде у делу одбијеног тужбеног захтева благовремену и дозвољену ревизију преко пуномоћника из реда адвоката изјавио је тужилац због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП

(„Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, предмет тужбеног захтева је утврђење као основаног потраживања тужиоца према туженом у стечају у износу од 234.210,07 евра са каматом. Тужилац је у стечајном поступку над туженим пријавио потраживање у износу од 28.735.591,53 УСД и у износу од 26.993.115,32 евра са припадајућим каматама, а све на име минусног салда као и одређене износе на име судских трошкова и депозита са припадајућим каматама. Наведена потраживања тужиоцу су призната у стечајном поступку, осим што му је оспорено потраживање у износу од 633.242,37 евра на име минусног салда са каматом од 8% од 01.01.2002.године и 6% од 01.01.2002.године. Пресудом Трговинског суда у Паризу од 10.05.2000.године обавезан је тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати 24.476.774 УСД и 23.926.336 евра увећано за камату по конвенционалној стопи почев од 01.01.2000.године па до исплате, а на име минусног салда. По пресуди Трговинског суда у Паризу од 19.07.1996.године у корист тужиоца скинути су са рачуна и одобрени на привремени рачун франсуцких банака износи од 1.440.248,39 франсуцких франака, 9.756,21 франсуцких бранака, 56.135,86 франсуцких франака и 404,85 евра. Вештак економско финансијске струке је идентификовао да износ од 234.210,07 евра који је предмет утврђења по тужбеном захтеву представља депозите отворене код франсуцких банака на основу стања затеченог на рачунима Београдске банке код ових банака, а по пресуди из 1996.године.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за утврђење оспореног потраживања у наведеном износу, обзиром да су по пресуди из 1996.године износи скинути са рачуна туженог и одобрени на привремени рачун у франсуцким банкама, те је предмет тужбеног захтева заплењен и обезбеђен поменутом пресудом у корист тужиоца.

Неосновано тужилац оспорава одбијање тужбеног захтева за утврђење оспореног потраживања указујући да су средства туженог код банака у Паризу средство обезбеђења, које не гаси потраживање, те да су та средства релевантна за извршење, а не за утврђење основаности спорног потраживања које по тврдњи ревидента проистиче из минусног салда утврђеног пресудом Трговинског суда у Паризу из 2000.године, те је без утицаја што су потраживања тужиоца по пресуди из 1996.године обезбеђена запленом средстава дужника, овде туженог. У конкретном случају на основу утврђених чињеница произилази да спорно потраживање представља депозите отворене код франсуцких банака по пресуди из 1996.године, а у корист тужиоца, те тако утврђено чињенично стање не може бити предмет оспоравања у ревизијском поступку сагласно члану 407. став 2. ЗПП. Пријављено потраживање у стечајном поступку које није оспорено или које је утврђено у парничном поступку исплаћује се из стечајне масе стечајног дужника. У конкретном случају средства која су заплењена и обезбеђена у корист

тужиоца и налазе се код француских банака по основу пресуде Трговинског суда у Паризу нису део стечајне масе туженог, јер су заплењена и обезбеђена наведеном пресудом у корист тужиоца, због чега није основан захтев тужиоца за утврђење оспореног потраживања, које представља депозите отворене код француских банака. Наведена средства нису више у власништву туженог, нити је тужилац доставио доказе да блокирана средства и даље припадају туженом, а самим тим да чине и његову стечајну масу те су нижестепени судови правилно одбили тужбени захтев.

На основу изложеног, те како не стоје ревизијски наводи, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**